

at naar man er Medlem af det nuværende Ministerium, ønsker man ikke at komme alt for højt op i den rene og klare Luft, der findes paa Vidderne. Men jeg tror dog paa den anden Side, at Ministeriet skulde vogte sig for at gaa for langt nedad, for langt ned i Sumpen, og det synes mig, at det højtærede Ministerium har gjort det ved at optage den nuværende Forsvarsminister i urensset Tilstand i Ministeriet. Det staar for mig som et Vidnesbyrd om Brist i politisk Æresfølelse, et Vidnesbyrd om, at Medlemmerne af det nuværende Ministerium ikke have forstaaet de Krav, som et Folk, der har sin Ære kær, maa stille til en pletfri og uangribelig Vandel hos dem, det stiller paa de første Pladser indenfor Folket.

Saa sluttede endelig den højtærede Konseilspræsident med nogle, jeg maa maaske sige, bevægede Ord, henvendte til Tinget. Han sagde, at det, der her var Tale om, var ikke et Spørgsmaal om Partier, men om noget, der var større, det var et Spørgsmaal om Landets Eksistens. Jeg giver den højtærede Konseilspræsident fuldkommen Ret deri. Det foreliggende Spørgsmaal er saa stort, at intet Partihensyn bør være afgørende, intet Parti-baand bør binde noget Medlem af dette Ting til at stemme mod den Opfattelse af Militærvæsenet, som han mener er den rette. Jeg er klar over, at her foreligger der en Sag saa stor, at det virkelig gælder Landets Fremtid, hvilken Afgørelse der træffes. Her skal der træffes Afgørelse om, hvorvidt vi skulle gaa Vaabenets Vej eller den forstandige, fredelige, forsigtige Udenrigspolitikks Vej, naar det gælder om at betrygge Danmarks Fremtid. Hvis vi nu træffe en Beslutning i Overensstemmelse med de foreliggende Forslag, kaste vi os ind i et Kapløb i militær Henseende, der bliver hidsigere og hidsigere for hvert Aar, der gaar. Det lyder fra de tre Partier, som er med i Overenskomsten, hver Dag, næsten hver Time til os: Dette her er kun Begyndelsen. Højremand efter Højremand rejser sig for at sige dette: Det er kun Begyndelsen, vi maa videre og videre frem. En anden Dag lyder det fra et Medlem af den ene 11-Mands Gruppe, og den tredje Dag fra et Medlem af den anden 11-Mands Gruppe. Fra alle Sider i Militærvennernes Lejr stiger dette Kor op: Dette er Begyndelsen; naar vi først faa begyndt, arbejde vi paa at komme meget, meget videre. Jeg tror, det vil vise sig, at vi ville komme meget vidt, hvis det ikke lykkes dem, der staa som Mod-

standere af hele denne Ordning, at standse denne Udvikling og fjerne baade den Landbefæstning, der skal ligge i 12 Aar, og den Søbefæstning, som nødvendigvis knytter sig til denne. Netop fordi Sagen er saa stor, beder jeg alle Medlemmer, før de afgive deres Stemme, om endnu en Gang at overveje det Ansvar, de paatage sig overfor deres Vælgere og overfor deres personlige Overbevisning. Jeg spørger, om ikke dette Ansvar staar over det Ansvar, de have overfor den Partigruppe, de i Øjeblikket tilhøre. Hvis de ærede Medlemmer have Forstaaelsen af, hvad der tjener Landets Velfærd, hvis de have Respekt for den danske Befolknings Villie, maa de, naar de skulle afgive deres Stemme, stemme for vort Forslag om Folkeafstemning og stemme mod hele den samlede Gruppe af Militærforslag. Disse Forslag ere baade dyre og daarlige, de ere farlige, ja, landskadelige, og de gennemføres i Strid med Folkets Villie.

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*):

Jeg vil kun gøre faa Bemærkninger. Jeg skal afholde mig fra at komme ind paa de mere eller mindre uhyrlige Paradoxer, som forskellige ærede Medlemmer have fremsat under denne Debat. Naar saaledes det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) siger, at alt, hvad der her ligger for, alle de Penge, som den nye Ordning skal koste, er kun noget, der udgives for at ophøje det ærede Medlem fra Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (*J. C. Christensen*) paa Ministerpladsen, er det en saadan Paastand, at jeg kan undlade at imødegaa den.

Det er heller ikke andet end et Paradoxs, en urimelig Paastand, naar den sidste ærede Taler nu sagde, at det, det her foreslaas at gennemføre, er en udvidet Fortsættelse af det Estrupske System. Jeg vil dog anbefale de ærede Medlemmer, der ere saa ivrige ved denne Lejlighed, og som synlig ere i Oprør, at enes i Forvejen om deres Paastande. Den sidste ærede Taler sagde, at Vejen til Ministerpladsen for mig burde gaa gennem Rigsretten; naar jeg var frifunden ved Rigsretten, kunde jeg være Minister. Men den Udtalelse staar meget slet til den Udtalelse, der blev fremsat i Formiddags af det ærede Medlem fra Holbæk (Rode), at selv en Frikendelse ikke vilde hjælpe mig noget. Han er ganske anderledes kraftig i sin Dom. Jeg skal dog ikke opholde mig ved det, da det er Sagen ganske uvedkommende.

Derimod er der tre Ting, som jeg vil gøre nogle Bemærkninger om. Jeg vil